

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romuald Dalewski

w sprawie z odwołania T. S.A. z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Warszawie
z udziałem J. K., A. L., K. S., R. Z. oraz L. Spółka z o.o. z siedzibą w W.
o podleganie obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 grudnia 2023 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 15 grudnia 2022 r., sygn. akt III AUa 1422/19,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Warszawie na rzecz T. S.A. z siedzibą w W. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych, wraz z odsetkami, o których mowa w art. 98 § 1¹ k.p.c., tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Decyzją z 8 grudnia 2015 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie stwierdził, że J. K. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. SA z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do nadal.

Decyzją z 9 grudnia 2015 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie stwierdził, że R. Z. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom

społecznym u płatnika składek T. SA z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do nadal.

Decyzją z 8 grudnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie stwierdził, że A. L. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. SA z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do nadal.

Decyzją z 9 grudnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie stwierdził, że K. S. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. SA z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do nadal.

T. SA z siedzibą w W., złożyła odwołania od powyższych decyzji i wniosła o ich zmianę w całości przez ustalenie, że ubezpieczeni nie podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek oraz zasądzenie od organu na rzecz płatnika składek kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z 11 kwietnia 2019 r., w pkt. I oddalił odwołania i w pkt. II orzekł o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy uznał, że czynności związane z przejęciem pracowników, które zaszły pomiędzy odwołującą a L. Spółką z o.o. były czynnościami pozornymi, mającymi na celu obejście przepisów prawa bo zmierzającymi jedynie do wywołania za pomocą stworzonej dokumentacji wrażenia, że doszło do przejęcia części zakładu pracy przez innego pracodawcę, podczas gdy faktycznie nie zaistniały przesłanki skutkujące takowym przejęciem. Choć zeznania kierownictwa osób należących do kierownictwa odwołującej spółki wskazują, iż zawierając umowę z L. Spółką z o.o., ich zamiarem było zawarcie umowy o przekazaniu pracowników w myśl art. 23¹ k.p., to jednak wola stron nie ma decydującego znaczenia w zakresie oceny czy doszło faktycznie do przejęcia pracowników bowiem do takiego przejęcia dochodzi z mocy prawa w przypadku zaistnienia przesłanek przewidzianych w przepisach.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie doszło do faktycznego przejścia pracowników odwołującej na nowego pracodawcę, tj. od 1 lipca 2014 r. na L. Spółkę z o.o. Pracownicy odwołującej się spółki wykonywali wciąż te same

czynności, podporządkowując się poleceniom tego samego pracodawcy - odwołującej się spółki, wykorzystując do wykonywania obowiązków pracowniczych jego środki pracy. Zakres obowiązków ww. ubezpieczonych, jak i sposób ich wykonywania nie uległ zmianie po 1 lipca 2014 r., co potwierdzają w swych zeznaniach ubezpieczeni. Pracownicy L. Spółkę z o.o. nie wydawali ubezpieczonym poleceń służbowych. Ich działania ograniczały się do tworzenia grafików pracy i zbierania dokumentacji na okoliczność usprawiedliwienia nieobecności w pracy jak zwolnień lekarskich, wniosków urlopowych. Co więcej, zdaniem Sądu Okręgowego, ze zgromadzonego materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych wynika, że odwołująca nie wykazała, iż udostępniła mienie zainteresowanej spółce, co jest elementem niezbędnym w świetle przepisu art. 23¹ k.p. przejęcia części zakładu. Charakter usług jakie miała wykonać L. Spółka z o.o. na rzecz T. S.A. nie był możliwy do wykonania bez specjalistycznego sprzętu i oprogramowania, którym dysponowała T. S.A., a który był zlokalizowany w pomieszczeniach należących do T. S.A., zatem nie było możliwe jego faktyczne użyczenie L. pomimo zawartej w tym względzie umowy użyczenia między obydwoma spółkami. T. S.A. nigdy bowiem nie utraciła władztwa nad tym sprzętem i nie było możliwe, aby L. wykorzystwała ten sprzęt do świadczenia usług innych, poza usługami na rzecz T. S.A. W konsekwencji powyższego, bez sprzętu stanowiącego własność skarżącej, przejęci pracownicy nie mogliby wykonać swoich obowiązków pracowniczych wynikających z umowy o pracę jaką byli formalnie związani z L. Spółką z o.o. od 1 lipca 2014 r.

Na skutek apelacji T. S.A. Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 15 grudnia 2022 r., w pkt. I zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych[...] Oddział w Warszawie z 8 grudnia 2015 r. Nr [...] w ten sposób, że stwierdził, że A. L. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z siedzibą w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 marca 2015 r., w pkt. II zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie z 9 grudnia 2015 r. Nr [...] w ten sposób, że stwierdził, że K. S. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z siedzibą w W. z tytułu

zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 lipca 2015 r., w pkt. III zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i poprzedzając go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie z 9 grudnia 2015 r. Nr [...] w ten sposób, że stwierdził, że R. Z. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z siedzibą w W. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 lipca 2014 r., w pkt. IV zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 2 w ten sposób, że zasądził od T. S.A. z siedzibą w W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie kwotę 1400 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w pkt. V oddalił apelację w pozostałej części, w pkt. VI zasądził od T. S.A. z siedzibą w W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie kwotę 960 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sąd Apelacyjny uwzględnił w części apelację, zaś w pozostałej części uznał ją za niezasadną.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy trafnie uznał, że wbrew zapisom umownym i zeznaniom powołanych świadków, nie mogło dojść do odpłatnego udostępnienia mienia między Spółkami, gdyż nie zostało to przewidziane w specyfikacji istotnych warunków zamówienia. Dokument ten przewidywał, że oferent obliczając cenę musi uwzględnić koszt podróży służbowych w wysokości 3.000.000 zł. Nie nakazywał natomiast, by przy obliczaniu ceny uwzględniać koszty udostępnienia mienia. Powyższe, w ocenie Sądu pierwszej instancji, dowodziło, że zainteresowana Spółka, wbrew zapisom § 8 ust. 2 umowy zawartej z odwołującą się, w swoim wynagrodzeniu, nie mogła uwzględnić kosztów udostępnienia mienia. Sąd Okręgowy był do powyższej oceny uprawniony i słusznie podkreślił, że ze sprzętu T. przy produkcji telewizyjnej nadal korzystali etatowi pracownicy, współpracownicy skarżącej oraz podmioty zewnętrzne, a zatem nie mogło dojść do fizycznego wyodrębnienia takiego sprzętu z mienia T. i przekazania go L.. Pracownicy formalnie przejęci przez L. nadal korzystali ze sprzętu T. S.A. zlokalizowanego w pomieszczeniach T..

Niezasadnie również w ocenie Sądu drugiej instancji apelująca Spółka zarzuciła Sądowi Okręgowemu dowolną ocenę dowodów, mającą polegać na

odmowie przyznają wiarygodności zeznaniom świadków odwołującej się Spółki i zainteresowanej Spółki w części, w której są sprzeczne z zeznaniach ubezpieczonych. Wbrew twierdzeniom skarżącej stanowiącym podstawę ww. zarzutu, Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jednoznacznie wskazał, że ocenił zeznania przesłuchanych w sprawie świadków i ubezpieczonych jako wiarygodne, wewnętrznie spójne i logiczne, a także korespondujące z materiałem dowodowym - w zakresie ustalonego stanu faktycznego. Skarżący nie wskazał również, zeznaniom których świadków Sąd pierwszej instancji miałby odmówić wiarygodności.

Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że wobec stanowisku Sądu pierwszej instancji, stwierdzenie w zaskarżonych decyzjach, że każdy ubezpieczony „podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od (...) do nadal” było nieprawidłowe, gdyż nie uwzględniało okoliczności, że część ubezpieczonych (troje), według stanu na dzień wydania zaskarżonej decyzji, ich obejmującej, zakończyli pracę w L. Spółce z o.o. i nie kontynuowali pracy w T. S.A. W takich przypadkach datami granicznymi w decyzjach określających faktycznego płatnika powinny być daty, do których pozostawali oni w stosunku pracy.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniósł organ rentowy. Skarżący zaskarżył wyrok w części, to jest w zakresie, w jakim w punkcie I, II, III zmienia wyrok Sądu pierwszej instancji oraz poprzedzające go decyzje przez ograniczenie okresów podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w T. S.A. wobec ubezpieczonych. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a w sytuacji uznania przez Sąd Najwyższy, że podstawa naruszenia prawa materialnego jest oczywiście uzasadniona, wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy przez oddalenie odwołania odwołującej spółki, zasądzenie od odwołującej spółki na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Skarga kasacyjna organu rentowego została oparta na naruszeniu prawa procesowego tj. art. 327¹ k.p.c., art. 382 k.p.c. w związku z art. 473 § 1 k.p.c.,

art. 245 k.p.c., oraz naruszeniu przepisów prawa materialnego tj.: art. 30 § 1 pkt 3 k.p. w związku z art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez ich niezastosowanie; art. 30 § 1 pkt 3 i § 3 k.p. w związku z art. 60 k.c. przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, art. 97 § 1 k.p. w związku z art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez niewłaściwą wykładnię, art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 423) w związku z art. 23¹ k.p. poprzez niewłaściwe zastosowanie, § 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na to, że jest ona oczywiście uzasadniona z następujących przyczyn: „rozwiązanie umowy o pracę przez podmiot trzeci (L. podmiot, który w sposób pozorny „przejął” część zakładu pracy) niezwiązany żadnym węzłem prawnym z T. S.A. i ubezpieczonymi nie może być uznane za wystarczającą przesłankę do przyjęcia, że stosunek pracy zawarty z T. S.A. ustał z uwagi na fakt, że samo świadectwo pracy określające datę rozwiązania stosunku pracy nie jest jednostronną czynnością pracodawcy, wskazującą na zamiar rozwiązania umowy, tylko oświadczeniem wiedzy pracodawcy, który sporządzając świadectwo pracy, pozostaje w słusznym bądź mylnym przeświadczeniu, że dany stosunek pracy uległ rozwiązaniu”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołująca spółka wniosła o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zaś w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania o jej oddalenie i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Z kolei zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymagania konstrukcyjne tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że istnieje przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego, służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Nie przysługuje od każdego orzeczenia sądu drugiej instancji, które nie satysfakcjonuje strony skarżącej. Wnosi się ją do Sądu Najwyższego od prawomocnego wyroku poza tokiem instancji. Jej przyjęcie do merytorycznego rozpoznania musi być uzasadnione istotnym interesem publicznym, w szczególności potrzebą dokonania wykładni przepisów, które nie doczekały się jeszcze sądowej interpretacji albo wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne, rozstrzygnięciem istotnych zagadnień prawnych, zwłaszcza o charakterze precedensowym, dotychczas nierozważanych przez Sąd Najwyższy, wreszcie wyeliminowaniem orzeczeń oczywiście i rażąco wadliwych. Wniesienie skargi kasacyjnej doznaje istotnych ograniczeń, pozwalających Sądowi Najwyższemu na wstępną selekcję spraw, które będą merytorycznie rozpoznane (tzw. przedsąd). Ustawodawca uznaje za doniosłe zadania Sądu Najwyższego związane przede wszystkim z doskonaleniem wykładni prawa i jego stosowania, ujednolicaniem orzecznictwa, rozwojem jurysprudencji, a

w dalszej kolejności zadania polegające na eliminacji w dostępnych granicach orzeczeń niegodnych ochrony ze względu na oczywiste naruszenie prawa lub wydanie ich w warunkach nieważności.

W przedmiotowej sprawie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparty został na jej oczywistej zasadności. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem orzecznictwa, skarga jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, natomiast to ostatnie powinno być rozumiane jako widoczna od razu, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437). Oczywiste naruszenie prawa jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej, gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości, gdy podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538). W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane pozostaje stanowisko, w myśl którego dla stwierdzenia, że w sprawie wystąpiła przesłanka oczywistej zasadności skargi, skarżący powinien był wskazać konkretne, naruszone przez sąd przepisy, a także powinien był przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w tak ewidentny sposób naruszone (postanowienie Sądu Najwyższego z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18, LEX nr 2508120).

W pierwszej kolejności wymaga podkreślenia, że w Sądzie Najwyższym zostało już rozpoznane wiele spraw z udziałem T. S.A. i organu rentowego. W sprawach tych odmówiono przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania. Sąd Najwyższy w podobnej sprawie w postanowieniu z 19 kwietnia 2023 r. (II USK 404/22 LEX nr 3582438) wyjaśnił, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nie zostały przez skarżącego wskazane żadne przepisy, które miałyby zostać naruszone i których rażące naruszenie świadczyłoby o oczywistej zasadności

skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy podniósł, że można jedynie czynić przypuszczenia, biorąc pod uwagę powołane przez stronę skarżącą – w uzasadnieniu wniosku - orzecznictwo Sądu Najwyższego, że mowa jest o przepisach dotyczących rozwiązania umowy o pracę. Należy jednak zauważyć, że nawiązanie współpracy w ramach działalności gospodarczej z T. S.A. przez jej dotychczasowego pracownika może stanowić podstawę do przyjęcia, że doszło do ustania stosunku pracy w sposób dorozumiany (art. 60 k.c.), a zatem przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumenty nie świadczą o oczywistym naruszeniu art. 30 § 1 pkt 3 k.p. w związku z art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez ich niezastosowanie, czy też w świetle argumentacji podniesionej we wniosku w świetle art. 30 § 1 pkt 3 i § 3 k.p. w związku z art. 60 k.c. Faktycznie Spółka L. (podmiot który - wedle ustaleń - w sposób pozorny „przejął” część zakładu pracy) nie mogła skutecznie rozwiązać umowy o pracę, której stronami byli ubezpieczona i T. S.A., ale mogły tego dokonać same strony - ubezpieczona i T. S.A., zmieniając w drodze dorozumianego porozumienia formę zatrudnienia z umowy o pracę na współpracę w ramach działalności gospodarczej. Inną natomiast kwestią jest to, czy takiemu rozumowaniu nie sprzeciwiają się przepisy art. 22 § 1¹ i 1² k.p., ale to zagadnienie nie zostało podjęte w skardze kasacyjnej - ani w jej podstawach, ani w uzasadnieniu.

Dalej Sąd Najwyższy wyjaśnił, że rozważenie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej byłoby możliwe, gdyby wykazano, że - mimo ujęcia zatrudnienia w ramy jednoosobowej działalności gospodarczej - zatrudnienie to charakteryzowało się określonymi w art. 22 § 1 k.p. cechami wskazującymi na istnienie stosunku pracy (por. ostatnio wyrok z dnia 23 marca 2023 r., II PSKP 87/22). Jednakże skarżący organ nie wykazał, aby zaskarżone orzeczenie było dotknięte tego rodzaju kwalifikowaną wadą prawną, która mogłaby być uznana za elementarną lub oczywistą, a która by uzasadniała twierdzenie o oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien zawierać wywód o charakterze juredycznym, który potwierdzałby deklarowaną oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Kwestionowanie przez skarżącego ustaleń dokonanych przez Sąd Apelacyjny bez odpowiedniego umotywowania prawnego

należy uznać jednak za niewystarczające. Wobec wskazanych powyższej wszystkich nieprawidłowości, rzutujących na merytoryczną ocenę wniosku (por. poniżej przytoczone sprawy), jak również niespełnienia potrzebnych wymogów, skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania. Mimo wyjaśnień Sądu Najwyższego profesjonalny pełnomocnik organu rentowego nie skonstruował właściwie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265) oraz art. 98 § 1¹ k.p.c.

[SOP]

[ał]